

הגליון לחיווק הסגולה לשמחת השבת: להזכיר בכל ליל שישי את זכות רבינו שלום מפראהבישט

סגולה לשלום

מהרה"ק הרבי הגדול רבינו שלום שכנא מפראהבישט זיעונוכ"א

סגולת הצדיק משטפנשט זי"ע

אבי זי"ע [הרה"ק רבי מנחם נחום משטפנשט], **אמר:** מי שרוצה לזכות לשבת שמחה שידבר כליל שישי מזקני הגדול רבי שלום מפראהבישט זי"ע, ואם אין לו סיפור ממנו, שידבר לפחות משולחנותיו הקדושים ומספסלי בית מדרשו.

"ובגד כלאים שעטנו לא יעלה עליך" (ויקרא יט ט).

[הרה"ק מאפאט זי"ע] היה אומר עליו [על מרן הרה"ק הס"ק מרוזין זי"ע]: 'מעולם לא ראיתי את כל התורה כולה, בבלי וירושלמי, גאונים ראשונים ואחרונים, כרוכה ועטופה במעיל של צמר כאשר ראיתי אצלו'. כי היה ר' ישראל מרוזין לובש בגדי צמר כאביו ר' שלום שכנא

תורת שלום

תורת הרה"ק רבי שלום מפראהבישט

דרכו של רבינו הרה"ק מפראהבישט ובנו הרה"ק מרוזין זי"ע בבגדי צמר

[מפראהבישט] ו, ושלא כמנהג שאר האדמו"רים שהיו זהירים בלבוש צמר, מחשש שעטנו. עדות זו של זקן צדיקי הדור היתה תריס בפני כל המערערים עליו.

מגדולי החסידות - רז"ן, עמ' צג

השלמות וצינונים

1. בספר **מרגניתא דבי רבנן** (עמ' קו) מובא על רבינו הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט זי"ע, שהתחיל דרך חדשה בחסידות. ראשית כל מבחינה חיצונית נבדל מסביבתו בהידור מלבושיו. הוא לא לבש בגדי לבן כנהוג בחצרות הצדיקים אז, אלא הזמין לעצמו בגדים מצמר תפורים לפי האופנה, הדוקים לגופו ועם כפתורים. מלבושי צמר היו חשודים מחשש שעטנו, וחסידי הקפידו שלא ללבוש צמר בכלל. וכפתורים אף הם היו חידוש. הוא היה מקפיד על תלבושתו, וקיצר פאותיו עד כדי שיעור פאה בלבד ולא יותר, ובמקום מקטרת עישן סיגריות בקנה ענבר יקר. דקדק שדירתו תהא נאה, וכליו נאים. הוא היה הוד מלכותו בהופעתו החיצונית, נוסף לקלסתר פניו האצילים. הוא נהג גינוני גדולה כמלך ונראה שכל זה עשה במגמה ברורה, מתוך הכרה ואמונה שנשמתו היא ניצוץ מנשמת דוד המלך.

ווארט השבוע

צריך לדאוג לעני עד שיחלץ מעניותו

"ואהבת לרעך כמוך אני ה'" (ויקרא יט יח).

הצדיק מרוזין אמר בשם אביו רבי שלום מפריבושט: אדם מישראל מחויב לקיים בכל עת מצות "ואהבת לרעך כמוך", פירושו, כשם שאתה אין רצונך להיות עני רק תדאג שגם רעך יחדל להיות עני.

הרה"ק ר' מנחם מנדל גוטמן ז"ל, הרב דיאסי - אוצר אגדות החסידים חלק י' (א) עמ' 10

2. ראה דברי הרה"ק החיד"א בספרו **ברכי יוסף** (יו"ד סי' רצט סק"א) וזה לשונו: זה שנים כן באו סיעת ספריא מקרית חוצות לשכון כבוד בארץ, ותרי מינייהו רבנן המתקדשים והמטהרים בהדרי הדרים [ה"ה הרה"ק רבי נחמן מהורודנקא ורבי מנחם מענדל מפריעמישלאן זי"ע], ועין רואה הני מאני דרבנן מכף רגל ועד ראש לבושי משי, ואבטיא להו לרבנן מה מצוה זו ומצאה הקפידה, אמור רבנן בטעמא כי לדעתם חוטי פשתן של ערבי"ם (= מלשון מעורבים) בכל בגדי צמר שבעולם והווו כלאים, דין גרמא דשויהו אנפשייהו לכל בגדי צמר מ"מ כבגד כלאים, אלו דבריהם. ויהי מאז היה בקרבי כאש בוערת, אך לא היה אדם מרבני עיר קדשנו ואנשי מעשה דחש לה, כי בכל גלילות ארבע כנפות הארץ כל ישראל לובשים בגד צמר מכל המקומות כמפורסם, ולבי היה מחסס תדיר במימר קדישין הנהו חסידי. עכ"ל.

וכן מובא בספר **אמרי פנחס** (שער סדר היום, אות י'): בענין ספק שעטנו, מוהר"ר **רפאל ז"ל ומהר"ב** היו מדקדקים מאד להתרחק אפילו מנגיעה בבגד צמר, מחשש עירוב פשתן, אם לא שנטוהו ונארג בהשגחת ישראל. ופעם אחת שבת מוהר"ר רפאל ז"ל בבית המדרש של מו"ר **רבי בנימין זאב מבלאטא** ז"ל והיה מונח קוואחץ (-פקעת בלתי מנופצת) של צמר על השלחן שקורין עליו בספר תורה וקפילו ממקום הנחת ידו.

ועין עוד בשו"ת **השיב משה** להרה"ק בעל ישמח משה מאוהעל זי"ע (או"ח סי' ז) מה שכתב בזה.

ללבוש המלבוש המיוחד והקאפלוש בבואו אל הקודש עד צאתו. וכשבא רבינו הקדוש ר' **מענדל** מפריסטיק ומירמנוב בפעם הראשונה לזיענסק, ויען שהיה מגורו באונגארין היה מלבוש בבגדי צמר, ולא ידע מהפקודה ללבוש המלבוש המיוחד, ונכנס לחדר הקודש פנימה להרבי רבי אלימלך במלבושיו. והרה"ק מוהר"ר אלא הקפיד עליו, אדרבה, קבלהו בסבר פנים יפות והושיבהו אצלו בחיבה נפלאה ושמה עמו עד מאד. בין כך ובין כך נתוודע להמשמשים שאיש זר נכנס לקודש פנימה בבגדי צמר, ויען כי לא הרהבו עוז בנפשם ליכנס, כי יראו לנפשם שלא יקפיד עליהם הרבי על שלא השגיחו על זה מקודם, על כן ספרו זאת לפני בנו הרה"ק מוה"ר אלעזר. ותיכף הלך בנו לחדר קדשו, וראה יושב אצל אביו ורמז לו בחשאי שילך עמו החוצה, וכוונתו היה להלבישו כנ"ל. והרגיש אביו הרה"ק ברמיזתו ואמר לו בזה הלשון: 'לאויש, לאויש! מה תרצה, מה תרצה

ועין עוד בשו"ת **הדר"ר** (סי' כח דף יא). שכתב בזה הלשון: שמעתי בשם אדמו"ר הקדוש **מסטרעטין זללה"ה** ששאל לאחד על שולחנו הטהור למה הולך לבוש בבגדי צמר, והשיב דגם קדוש ישראל מרוזין ובני ביתו נוהגים כן, ואמר לו הרי הכהן גדול הלך בשעטנו כדי לתקן החטא של העולם. (והיא על דרך המדרש) (בראשית רבה ב ה) 'אור זה מעשיהן של צדיקים', היינו דרך כבושה, 'חשך זו מעשיהם של רשעים' היינו לתקן דרכם, 'ואינו יודע באיזה מהם חפץ יותר, תלמוד לומר 'וירא אלקים' וכו', ואינו חפץ במעשיהם של רשעים דלאו כל אדם מסוגל לזה. וזה היה מספיק על התלכוח דרכם בקודש. עכ"ל.

יש לציין מה שהובא בספר **אהל אלימלך** (אות קעא): שהרה"ק **רבי אלימלך מליענסק** הקפיד שלא יבוא אל ביתו מי שהוא מלבוש בבגדי צמר, ומחמת רוב הבאים והמשכמים לפתחו ממקומות שונות, המלובשים בבגדי צמר, ובכובעים שאינם מיוחדים